

ILLYÉS GYULA

A béke pillanata

Fönt a toronymagas fenyők és juharok ágai
közt siklanak – bujkálva – a vitorlások.

A ház domboldalra épült (még terméskőből,
ölnyi széles fallal).

A kert aljában a nagyszülők ültette fák füg-
gönyt húztak a hajdani szabad kilátás elé.
De aztán megkoptak, megritkásodtak. Újra
kitűnt az ismerős tó, mely innen a hegyről
nézve olyan a kékségével, mint egy keretére
állított óriási festmény.

Éjjel az ágak közt villanylámpa füzérrel föl-
ékesített kisebb-nagyobb kiránduló hajók
bujkálnak, fődélzetükről a gépzene távolodásuk
arányában halkul és nyúlik.

De megérdemel tán mindez hálásabb-
ünnepebb hangot is, mert olyan pihentető,
s oly hihetetlen.



ILLYÉS GYULA (1902–1983)

Van miért nem aludnom

Van miért nem aludnom. Ott van
a hajnalcsillag bár ablakomban.
Ősi őr-társ, mielőtt elmenne,
bepillant az öreg az öregre.

Fényén bár rég legendák haladtak,
nem magam vélem fiatalabbnak.
Mutat ő célt bizton ifjú tűzzel –
S mögülem hány fejedelem tűnt el!

Van miért álmatlankodnom. Éget
de csak éget s csak téged a fényed
s nem világít... Se király, se pásztor –
Nem csahint egy eb a pusztaságból.

A NEGVEN EN ÉVE ELHUNYT ILLYÉS GYULÁRA EMLÉKEZÜNK.

A Balaton habjaihoz

Örök juhaim,
göndöreim, gyapjasaim,
végtelen ütemű
költeményeim,
melyeken mindig kicsattan a rím
hallelujázó s keserű
gondolataim,
fehér sörényű lovaim
kifogyhatatlan olvasmányaim

Csillagrajz

Csak kezdésül a csillagok már odafönt úgy röpködtek, olyan szem-szédítő nyüzsgésben, akár a költőzésre gyakorlatozó fecskék. Azután egyszerre csak nem fönt végezték ezt a tébolyult rajzást, hanem szinte a talajt súrolva, mint ugyancsak a fecskék vihar előtt, alkonyi felhőszakadás közeledtekor. De légy-zsákmányul mit kapkodtak ők kéjes csivogással szorongásukban: letaszítottságukban is? Lelkeket?

Mindez hajnali álom volt. Oly gyönyört izelítgetve, minőt a kivilágított körhintától reméltem, amikor még csak hallottam róla. Nem is álom volt, hanem szenderegés, mert hisz közben tudtam, hogy el kellene oltanom a még virradás előtt meggyújtott olvasólámpát, amely alig húsz centire égett a fejem fölött, íme álmomban is kápráztatóan.

A kéziratot hagyatékból sajtó alá rendezte Illyés Mária.